

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4 vtrum excuset, vel diminuat peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

& super illud Mat. 26. Orant tertio eundem sermo ne &c. dicit * glof. quod triplex est malus timor, scilicet timor mortis, timor doloris, & timor utilitatis. non ergo peccatum timoris opponitur fortitudini.

¶ 2 Præter. Præcipuum quod commendatur in fortitudine, est quod ipsa exponit se periculis mortis: sed quandoque aliquis ex timore seruitutis, uel ignominiae exponit se morti, sicut * Aug. in 1. de ciuit. Dei narrat de Catone, qui ut non incurreret Caesaris seruitutem, morti se tradidit. ergo peccatum timoris non opponitur fortitudini, sed magis habet similitudinem cum ipsa.

¶ 3 Præter. Omnis desperatio procedit ex aliquo timore: sed desperatio non opponitur fortitudini, sed magis spei, ut supra * habitum est, ergo neque peccatum timoris opponitur fortitudini.

SED CONTRA est, quod ¶ Philosoph. in 2. & 3. Ethic. timiditatem ponit fortitudini oppositam.

RESPON. Dicendum, quod sicut supra * dictum est, omnis timor ex amore procedit: nullus enim timet nisi contrarium eius quod amat: amor autem non determinatur ad aliquod genus uirtutis, uel uitij; sed amor ordinatus includitur in qualibet uirtute: quilibet enim uirtuosus amat proprium bonum uirtutis: amor autem inordinatus includitur in quolibet peccato. Ex amore enim inordinato procedit inordinata cupiditas: unde similiter inordinatus timor includitur in quolibet peccato, sicut auarus timet amissionem pecuniae, in temperatus amissionem uoluptatis, & sic de alijs: sed timor præcipuus est periculum mortis, ut probatur in * 3. Ethic. & ideo talis timoris inordinatio opponitur fortitudini, quæ est circa periculum mortis, & propter hoc antonomastice dicitur, timiditas fortitudini opponi.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod auctoritates illæ loquuntur de timore inordinato communiter sumpto, qui diuersis uirtutibus opponi potest.

AD SECUNDUM dicendum, quod actus humani præcipue dijudicantur ex fine, ut ex supra * dictis patet. Ad fortem autem pertinet, ut se exponat periculis mortis propter bonum: sed ille qui se periculis mortis exponit, ut fugiat seruitutem, uel aliquid laboriosum, a timore uincitur, quod est fortitudini contrarium. Vnde * Philof. dicit in 3. Ethic. ¶ mori fugientem inopiam, uel captiorem, uel aliquid triste, non est fortis, sed magis timidi. Molli- ties est enim fugere laboriosa.

AD TERTIUM dicendum, quod sicut supra * dictum est, sicut spes est principium audaciæ, ita timor est principium desperationis. Vnde sicut ad fortem, qui utitur audaciâ, moderate præxigitur spes, ita e converso desperatio ex aliquo timore procedit. Non autem oportet, quod quilibet desperatio procedat ex timore quolibet, sed ex eo qui est generis sui. Desperatio autem quæ opponitur spei, ad aliud genus refertur, scilicet ad res diuinas: timor autem qui opponitur fortitudini, pertinet ad pericula mortis. Vnde ratio non sequitur.

ARTICVLVS III.

Vtrum timor sit peccatum mortale.

AD TERTIUM sic proceditur. Videtur, quod timor non sit peccatum mortale. Timor enim, ut supra * dictum est, est in irascibili, quæ est pars sensualitatis: sed in sensualitate est tantum peccatum ueniale, ut supra ¶ habitum est. ergo timor non est peccatum mortale.

¶ 2 Præterea. Omne peccatum mortale auertit à Deo: hoc autem non facit per illud Iudith. 7. Qui formidat timorem, quod timidus est qui primo timore sum trepidat, non tamen corde tremori & animati potest. ergo timor non est peccatum mortale.

¶ 3 Præterea. Peccatum mortale non hit à perfectione, sed etiam à perfectione non retrahit à præcepto, sed soluitur quia super illud Deuteronom. 20. Qui timido solus, & corde pauido & trepidus, non potest quemquam perfectionem committere, uel militiæ spiritualis accipere, quæ est renis operibus perimeat. ergo timor non est peccatum mortale.

SED CONTRA est, quod p. solo debetur poena inferni, que tamen dicitur illud Apoc. 21. Timidis, & timoratis &c. pars erit in stagno ignis, & timor est mors scda, ergo timiditas est peccatum mortale.

RESPON. Dicendum, quod timor est, timor peccatum est secundum quod timor, prout refugit, quod non est timor refugiendum. Hæc autem inordinatio timoris quidem consistit in solitudine non superueniente conscientie rationis, sic non potest esse peccatum mortale. Quandoque uero humilitate timoris pertingit usque ad appetitum dicitur uoluntas, quæ ex libro dicitur quid non secundum rationem, sed timoris quandoque est peccatum mortale, quod refugit periculum mortis, quod temporale malum si dispositum est prohibendum, uel prætermittendum, ut ceptum in lege diuina, talis timor mortale: alioquin erit peccatum ueniale.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod dicitur de timore secundu quod colligitur de timore inordinato, quod dicitur in la pot intelligi de timore inordinato, uel potest melius dici, quod ille timor cuius animus timor uincit inordinato contingere, quod etiam si timor mortale, non in aliquis ita oblitus peccati seruitutis reuocari possit: sicut quædam mortaliter peccans, concupiscit peccatum reuocatur, ne opere impleat quod reuocatur.

AD TERTIUM dicendum, quod dicitur de timore reuocare hoc dicitur, sed de necessitate precepti, sed de peccato est de necessitate precepti, sed de peccato quæque ueniale, quandoque enim peccatum putat, cum aliquis habet rationem mortalem.

ARTICVLVS IIII.

Vtrum timor extra peccatum sit.

AD QUARTUM sic proceditur. Videtur, quod timor non excuset à peccato. Timor enim, ut supra * dictum est, est peccatum, ut supra * dictum est, sed peccatum non excusat à peccato.

¶ 2 Præter. Si aliquis timor excuset à peccato, excusaret timor mortis, quæ dicitur peccatum uirtutum: sed hic timor non excusat à peccato.

¶ 1. Aug. lib. 1. quæst. Enang. cap. 47. tom. 4.

Lib. 1. c. 24. tom. 5.

¶ 1. q. 20. ar. 1. & 1. 2. q. 49. art. 4. c. 7. tom. 5.

Supra q. 19. art. 3. & 1. 2. q. 49. art. 4.

Lib. 3. c. 6. tom. 5.

1. 2. q. 7. art. 3. & q. 19. art. 6.

Lib. 3. c. 8. tom. 5.

1. 2. q. 45. art. 2.

1. 2. q. 24. art. 1. 1. 2. q. 74. art. 4.

cum mors ex necessitate imminet omnibus, non videtur esse timenda. ergo timor non excusat a peccato.

¶ 3 Præ. Omnis timor aut est mali temporalis, aut spiritualis: sed timor mali spiritualis non potest excusare peccatum, quia non inducit ad peccandum, sed magis retrahit a peccato. Timor etiam mali temporalis non excusat a peccato, quia sicut *Philof. dicit in 3. Ethicor. inopiam non oportet timere, neque agilitudinem, neque quæcumque non a propria malitia procedunt. ergo videtur quod timor nullo modo excuset a peccato.

SED CONTRA est, quod dicitur in *Decret. l. q. i. Vim passus, & inuitus ab hæreticis ordinatus, colorem habet excusationis.

RESPON. Dicendum, quod sicut supra *dictum est, timor intantum habet rationem peccati, in quantum est contra ordinem rationis. Ratio autem iudicat quædam mala esse magis alijs fugienda: & ideo quicumque, ut fugiat mala, quæ secundum rationem sunt magis fugienda, non refugit mala, quæ sunt minus fugienda, non est peccatum: sicut magis est fugienda mors corporalis, quam amissio rerum temporalium. Vnde si quis propter timorem mortis, latronibus aliquid promitteret, aut daret, excusatur a peccato quod incurreret, si sine causa legitima prætermisisset bonis, quibus esset magis dandum, peccatoribus largiretur. Si autem aliquis per timorem fugiens mala quæ secundum rationem sunt minus fugienda, incurrat mala quæ secundum rationem sunt magis fugienda, non potest totaliter a peccato excusari, quia timor talis inordinatus est. Sunt autem magis timenda mala animæ, quam mala corporis: corporis autem magis, quam mala exteriorum rerum. Et ideo si quis incurrat mala animæ, id est, peccata, fugiens mala corporis, puta, flagella, vel mortem, aut mala exteriorum rerum, puta, damnum pecuniæ, aut si sustineat mala corporis, ut vitet damnum pecuniæ, non excusatur totaliter a peccato. Diminuitur tamen secundum aliquid eius peccatum, quia minus voluntarium est, quod ex timore agitur. Imponitur enim homini quædam necessitas aliquid facienda propter timorem imminentem. Vnde *Philosophus huiusmodi, quæ ex timore sunt, dicit esse non simpliciter voluntaria, sed mixta ex voluntario, & involuntario.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet mors omnibus imminet ex necessitate, tamen ipsa diminutio temporalis vitæ est quoddam malum, & per consequens timendum.

AD TERTIUM dicendum, quod secundum Stoicos, qui ponebant, bona temporalia non esse hominis bona, sequitur ex consequenti, quod mala temporalia non sunt hominis mala, & per consequens nullo modo timenda: sed secundum *August. in lib. de liber. arbit. huiusmodi temporalia sunt minima bona: quod etiam Peripatetici senserunt. & ideo contraria eorum sunt quidem timenda, non tamen multum, ut pro eis recedatur ab eo, quod est bonum secundum virtutem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod timor non excusat ea ex parte qua est peccatum, sed ea ex parte qua est involuntarium.

QVAESTIO CXXVI.

De vitio intimiditatis, in duos articulos diuisa.

DE I N D E considerandum est de vitio intimiditatis.

ET CIRCA hoc quaeruntur duo.

¶ Primo, Vtrum intimidum esse sit peccatum.

¶ Secundo, Vtrum opponatur fortitudini.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum intimiditas sit peccatum.

AD PRIMVM sic proceditur. Videtur, quod intimiditas non sit peccatum. Quod enim ponitur in commendationem iuri iusti, non est peccatum: sed in commendationem iuri iusti dicitur Prouer. 28. Iustus quasi leo confidens absq; terrore erit. ergo esse impavidum non est peccatum.

¶ 2 Præ. Maximum terribilium est mors, secundum *Philof. in 3. Ethic. sed nec mortem oportet timere, secundum illud Matth. 10. Nolite timere eos qui occidunt corpus &c. nec etiam aliquid quod ab homine posset inferri, secundum illud Is. 51. Quis tu, ut timeas ab homine mortali? ergo impavidum esse non est peccatum.

¶ 3 Præ. Timor ex amore nascitur, ut supra * habitum est: sed nihil mundanum amare pertinet ad perfectionem uirtutis, quia ut * August. dicit in 14. de ciuit. Dei, amor Dei usque ad contemptum sui facit ciues ciuitatis celestis. ergo nihil humanum formidare, videtur non esse peccatum.

SED CONTRA est, quod de iudice iniquo dicitur Luc. 18. quod nec Deum timebat, nec hominem reuerabatur.

RESPON. Dicendum, quod quia timor ex amore nascitur, idem iudicium videtur esse de amore, & timore. Agitur autem nunc de timore, quo mala temporalia timetur, qui prouenit ex temporalium bonorum amore. Inditum autem est unicuique naturaliter, ut propriam uitam amet, & ea quæ ad ipsam ordinantur cum debito modo, ut scilicet amentur huiusmodi non quasi finis constituantur in eis, sed secundum quod eis utendum est propter ultimam finem. Vnde quod aliquis deficiat a debito modo amoris ipsorum, est contra naturalem inclinationem, & per consequens est peccatum. Numquam tamen a tali amore aliquis totaliter decidit, quia id quod est naturale, totaliter perdi non potest: propter quod Apostolus dicit ad Eph. 5. Nemo unquam carnem suam odio habuit. Vnde etiam illi qui seipsum interimunt, ex amore carnis suæ hoc faciunt, quam uolunt a

SECUNDA SECUNDA S. Thomæ.

¶ 2 præ.

¶ Super Questionem centesimam vigesimam sextam.

IN tota quæst. 126. nihil aliud occurrit scribendum, nisi attentos reddere lectores, quod author in art. 2. in responsione ad tertium, in calce non dicit, quod fortitudo secundum diuersa media habeat diuersa extrema, ut Martinus imponit sibi ex hac responsione, bis, scilicet, in q. 1. & q. 12. Sed dicit, quod non est inconueniens, quod fortitudo secundum diuersa media habeat diuersa extrema. Aliud enim dicere, secundum diuersa: & aliud, secundum diuersa media. Fortitudo namque unum tantum medium habet formaliter, scilicet ad maxima, & optima pericula inclinare secundum quod oportet, quando ubi, sicut &c. Sed quia hoc medium in pluribus passionibus ponit tantam in materijs: ideo non inconuenit secundum diuersas passionibus habere diuersa extrema, & hic est sensus literæ. Vnde inferius in q. 131. art. 2. ad primum, author ponens plura extrema per excessum, respectu magnanimitatis, clarius hac eandem sententiam replicat dicens, Non est inconueniens secundum diuersa, esse plures excessus unius medijs, hæc ille: sed de his latior erit in quæstio. 128. sermo, ubi Martino respondetur.

Lib. 1. c. 6. a medio, to. 5.

Ar. preced. lib. 14. c. 28. in prin. to. 5.